

Čís. 5870.

S hlediska §u 80 čís. 1 ex. ř. nestačí zkoumati, zda byly splněny důvody příslušnosti, jež pro svou příslušnost uvedl cizozemský soud, nýbrž jest třeba zkoumati, zda byl příslušným podle tuzemských předpisů.

(Rozh. ze dne 19. března 1926, R I 82/26.)

Soud první stolice (krajský soud v Č.) povolil exekuci na základě rozsudku zemského soudu v Lipsku ze dne 13. července 1925. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že exekuce na základě rozsudku zemského soudu v Lipsku ze dne 13. července 1925 není přípustná, a zrušil na základě něho povolenou exekuci. Důvody: Rekurs je plně odůvodněn, neboť k opodstatnění vykonatelnosti cizího rozsudku dle §u 80 čís. 1 ex. ř. musí příslušnost cizího soudu, opírající se o soud splniště, odpovídati všem požadavkům §u 88 nový doslov j. n. V tomto případě žaloba podaná u zemského soudu v Lipsku odvolává se k odůvodnění příslušnosti tohoto soudu na soud splniště, který § 29 něm. civ. ř. s. připouští v rozsahu, jehož § 88 rakouské (čs.) j. n. nepřipouští, maje daleko přísnější předpoklady. Předpokladů tohoto paragrafu tu není, jak z doslovu tohoto zákonného ustanovení a z porovnání předložených listinných dokladů zřejmo, a ustanovení § 38 něm. civ. ř. s., které jedná o prorogaci, zde použití nemožno, jelikož žalovaná vznesla námitku nepřislušnosti soudu a jest tu odkázati tudíž na předpis § 39 něm. c. ř. s., dle něhož jest mlčky daný souhlas vzíti za prokázaný, když žalovaný, a niž by uplatňoval nepřislušnost (zde však tak učinil), ve věci hlavní jedná. Dle toho nebyla příslušnost zemského soudu v Lipsku jako soudu splniště dle předpisů práva československého odůvodněna (srov. komentář Neumannův k ex. ř. str. 278 a pozn. 2 tamže, pak rozh. č. 995 sbírky Gl. U. nový sled), a není proto exekuce přípustna.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Rekursní soud, zkoumaje po rozumu §u 80 čís. 1 ex. ř., zda rozepře ohledně vymáhané nyní pohledávky mohla podle předpisů v tuzemsku o příslušnosti platných býti zahájena v cizozemsku, najmě u zemského soudu v Lipsku, na základě jehož rozsudku jest exekuce navrhována, omezil se jen na otázku, zda byly splněny důvody příslušnosti, které uvedl pro svou příslušnost zmíněný cizozemský soud (§§ 29 a 38 něm. s. ř.). To ovšem nestačí, neboť podle §u 80 čís. 1 ex. ř. jest zkoumati, zda byla by příslušnost ciziny pro dotýčnou věc podle tuzemských předpisů vůbec opodstatněna a nezáleží ani na tom, z kterého důvodu uznal se cizí soud za příslušna, ani který důvod příslušnosti uplatňovala strana cizího soudu se dovolavší. Než tím, že rekursní soud se zabýval otázkou příslušnosti jen v uvedeném úzkém směru, nemění se ničeho na výsledku, k němuž re-

kursní soud dospěl, že rozepře o vymáhanou pohledávku v cizině, nájmě u zemského soudu v Lipsku podle zdejších předpisů o příslušnosti zahájena býti nemohla. Podle stavu věci mohla by v tomto případě přijíti v úvahu příslušnost cizích soudů, tudíž i zemského soudu v Lipsku podle Šu 87 a), 88 prvý odst. a 104 j. n. Než příslušným cizí soud (zemský soud v Lipsku) nebyl podle žádného z těchto ustanovení. Podle Šu 87 a) j. n. proto, že, i kdyby byly splněny všechny ostatní předpoklady soudní příslušnosti podle tohoto paragrafu, tedy, že žalující firma jest protokolována, že žalovaná jest obchodnicí, že jde o pohledávku za zboží prodané v podniku žalobkyně, že byl předloženými dopisy podán důkaz o tom, že se objednávka stala, nedostává se k založení příslušnosti podle onoho ustanovení zákona dalšího předpokladu, totiž listinného průkazu o tom, že žalované firmě bylo zboží odevzdáno (dodáno). Předpis Šu 87 a) j. n. žádá totiž, že skutečně převzetí (odeslání) zboží musí býti listinami prokázáno. Důkazu toho nenahrazuje, že žalovaná na kupní cenu jistou částku splatila, ani že ve sporu doznala, že zboží jí bylo dodáno (čl. 347, 349 obch. zák.). Příslušnost cizího soudu podle Šu 88 prvý odstavec j. n. také nebyla opodstatněna. Nestačí, že mezi stranami došlo k dohodě, že splništěm ohledně placení jest Lipsko, neboť podle Šu 88 prvý odstavec j. n. jest k založení příslušnosti místa splniště zapotřebí, by úmluva o splništi byla prokázána soudu listinou. Důkazu toho nepodávají dopisy žalující stranou předložené, ježto obsahují pouze její prohlášení, že splništěm jest Lipsko, listinný důkaz o souhlasném projevu žalované strany podán nebyl a proto marně rekurentka tvrdí, že mohla rozepře u zemského soudu v Lipsku býti podle Šu 88 prvý odstavec j. n. zahájena. Pro příslušnost podle Šu 104 odstavec prvý j. n. — příslušnost podle Šu 104 poslední odstavec j. n. nepřichází v úvahu — nedostává se rovněž zákonem požadovaných předpokladů. Zákon žádá i tu listinný doklad a to již v žalobě o tom, že se strany výslovně ujednaly na podrobení se určitému soudu. Žalující strana však ani v žalobě, ani později, ba ani ve svém exekučním návrhu oné úmluvy o prorogaci listinou neprokázala. Podle toho, co tuto uvedeno, podmínky příslušnosti cizího soudu (zemského soudu v Lipsku) podle ustanovení v tuzemsku o příslušnosti platných splněny nebyly a proto rekursní soud právem návrh na povolení exekuce na základě rozsudku zemského soudu v Lipsku zamítl.

Čís. 5871.

Prozatímní opatření (§ 381 ex. ř.).

Výhradou vlastnictví není ještě dán též nárok na vydání věci s touto výhradou prodané a osvědčena-li dotyčná výhrada, není tím ještě osvědčen nárok na vydání.

K osvědčení ohrožení nároku ve smyslu Šu 381 čís. 1 ex. ř. nestačí tvrzení pouhé abstraktní možnosti stížení nebo zmaření soudního vymáhání neb uskutečnění nároku; dlužno osvědčiti nebezpečí konkrétní.

(Rozh. ze dne 19. března 1926, R II 71/26.)